

Zaaknummer : **CBHO 2019/171**

Rechter(s) : mrs. Lubberdink, Drop en Vermeulen

Datum uitspraak : 26 juni 2020

Partijen : appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam

Trefwoorden : bewijsmateriaal
(definitieve) beëindiging van de inschrijving
iudicium abeundi
laakbaar gedrag
minnelijke schikking
ontzegging van de toegang
Protocol Iudicium Abeundi
seksuele intimidatie
vervalsens
wangedrag
Wet BIG

Artikelen : WHW: artikel 7.42a
WHW: artikel 7.63a
Wet BIG: artikel 47

Uitspraak : Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten

Hoofdoverwegingen : **De beoordeling door het college**
2.4. Op grond van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW moet de geschillenadviescommissie nagaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. In het dossier bevinden zich geen stukken waaruit blijkt dat de geschillenadviescommissie dat is nagegaan. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover verklaard dat het dossier lijk is, appellant meerdere keren de gelegenheid heeft gehad om zijn gedrag te verbeteren en dat een minnelijke schikking, ook gelet op de voorgeschiedenis van de procedure, niet voor de hand of lag. Dat standpunt van verweerder laat echter onverlet dat de verplichting om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is, nu eenmaal in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW is opgenomen. Omdat niet aan die verplichting is voldaan, ziet het College aanleiding om het beroep van appellant gegrond te verklaren. De beslissing van 23 september 2019 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter reden om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Gegeven de overwegingen hieronder, zou het in acht nemen van de juiste procedure (inclusief een poging tot minnelijke schikking) niet tot een ander resultaat hebben geleid. Daarbij is het volgende van belang.
[...]
2.6.1. Het College ziet, anders dan appellant betoogt, geen aanleiding voor het oordeel dat deze gedragingen en uitlatingen van appellant niet hebben plaatsgevonden. Over de incidenten die zich hebben voorgedaan in 2014 in het Reinier de Graaf Ziekenhuis, bevindt zich in het dossier een gespreksverslag van [Naam 1]. Daarin is een beschrijving opgenomen van het incident, waarbij appellant onbevoegd opdracht heeft gegeven om medicijnen toe te dienen. Uit dat verslag volgt ook dat appellant op eigen initiatief en tot ongenoegen van de patiënte met collega-coassistenten naar haar is teruggedaan, omdat zij een interessante patiënte was. Appellant heeft in bezwaar een brief overgelegd, waarin staat dat het voorval over de onbevoegde opdracht tot het toedienen van medicatie onjuist is beschreven. Die brief is onvoldoende om niet van het – zowel door [Naam 1] als appellant ondertekende – gespreksverslag uit te gaan. De door appellant overgelegde brief is getypt, ongedateerd, niet voorzien van een “natte” handtekening en zou afkomstig zijn van “Coassistenten interne

geneeskunde". Anders dan appelland betoogt, mocht verweerder de in het gespreksverslag omschreven voorvallen betrekken bij zijn beoordeling. Niet valt in te zien dat deze voorvallen niet zien op de inzet van appelland tijdens het coschap. Verweerder heeft bovendien bij zijn beoordeling mogen betrekken dat appelland zich onder meer heeft voorgedaan als promovendus. Dat appelland alleen aan zijn ex-vriendin heeft verteld dat hij promovendus is dan wel alleen via social media een bepaalde hashtag heeft gebruikt, heeft verweerder, gelet op de e-mails van verschillende medewerkers van het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis die in het dossier zitten, terecht niet aannemelijk geacht.

2.6.2. Verweerder heeft deze hiervoor onder 2.6 en 2.6.1 omschreven gedragingen, mede gezien in het licht van artikel 47 van de Wet BIG, als laakbaar kunnen aanmerken. Over het antwoord op de vraag of verweerder, gelet op deze gedragingen, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken, overweegt het College als volgt.

Het gebruik van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid

2.7. Het samenstel van gedragingen dat verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft verweerder naar het oordeel van het College in redelijkheid tot de conclusie kunnen brengen dat appelland door zijn gedragingen of uitlatingen blijkt heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt. Het standpunt van appelland dat verweerder hem de gedragingen te zwaar aanrekent, in het bijzonder de voorvallen van seksuele intimidatie en het onbevoegd geven van een opdracht tot het toedienen van medicatie, deelt het College niet. Verweerder heeft in dit kader geen doorslaggevende betekenis hoeven toekennen aan de rapportage van [Naam 2]. Die rapportage dateert van een aantal jaren terug en daarbij zijn de meer recente incidenten niet betrokken. Bovendien heeft verweerder, na het advies van de decaan en de examencommissie, geen aanleiding hoeven zien om [Naam 2] opnieuw te raadplegen. De hiervoor genoemde voorvallen, mede gezien in het licht van de overige gedragingen en uitlatingen van appelland, heeft verweerder dusdanig laakbaar kunnen achten dat deze in redelijkheid de definitieve beëindiging van de inschrijving voor de opleiding rechtvaardigen. Zoals uit overweging 2.5.2 volgt, is hierbij niet doorslaggevend dat de gedragingen van appelland in tuchtrechtelijk opzicht zouden leiden tot een ontzegging van de bevoegdheid het beroep uit te oefenen en de doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. De ter zitting van het College aangehaalde tuchtrechtelijke uitspraken, die volgens appelland gaan over ernstigere gedragingen en niet hebben geleid tot de zwaarste tuchtrechtelijke sanctie, leiden daarom niet tot het beoogde doel.

2.7.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het belang van appelland bovendien zorgvuldig gewogen en dat belang niet doorslaggevend hoeven achten. De examencommissie heeft in totaal elf gesprekken met appelland gevoerd en hem meerdere keren in de gelegenheid gesteld om de coschappen, na een schorsing, te hervatten. Daarbij is bovendien van belang dat aan appelland een verbeteringstraject is opgelegd bij de studieadviseur en de studentenpsycholoog. Daarnaast hebben onafhankelijke beoordelingen

plaatsgevonden en heeft de examencommissie appelland in de gelegenheid gesteld zich onder begeleiding van een psychiater te stellen. Het College deelt het standpunt van appelland dat verweerder hem, gelet op het samenstel gedragingen, een minder vergaande maatregel had moeten opleggen, niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appelland,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder de inschrijving van appelland voor de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam definitief beëindigd. Bij diezelfde beslissing heeft verweerder appelland definitief de toegang ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

Bij beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve beëindiging van de inschrijving, ongegrond verklaard. Bij afzonderlijke beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve ontzegging van de toegang tot alle gebouwen en terreinen van de instelling ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissingen heeft appelland beroepen bij het College ingesteld. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de beëindiging van de inschrijving is bij het College geregistreerd onder nr. 2019/171. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de ontzegging van de toegang is geregistreerd onder nr. 2019/156.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft zaak nr. 2019/171 ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appelland, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Rijdsdijk, zijn verschenen. Daarnaast is de Examencommissie Geneescommissie, vertegenwoordigd door dr. J. de Jonge en dr. S.J.C.M.M. Neggers, ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.42a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), luidt als volgt:

“1. Het instellingsbestuur kan in bijzondere gevallen na advies van de examencommissie, de decaan of een met de decaan vergelijkbaar orgaan binnen de instelling en na zorgvuldige afweging van de betrokken belangen de inschrijving van een student voor een opleiding beëindigen dan wel weigeren, als die student door zijn gedragingen of uitlatingen blijkt heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt, dan wel voor de praktische voorbereiding op de beroepsuitoefening.

[...].”

2.1.1. In het Protocol Iudicium Abeundi van de Nederlandse Federatie van Universitair Medische Centra (NFU) is onder meer het volgende opgenomen:

“Dit Protocol Iudicium Abeundi dient als (procedureel) hulpmiddel bij de advisering c.q. de voorbereiding van de besluitvorming door het college van bestuur met betrekking tot het beëindigen van, of het weigeren van het verzoek tot, inschrijving als student of als extraneus (= iudicium abeundi) binnen de Bachelor- en de Masteropleiding van de faculteiten geneeskunde, tandheelkunde en diergeneeskunde.

[...]. Het IA is voorbehouden aan zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij in de regel sprake is van een ‘gevaarzettingsituatie’, bijvoorbeeld een directe of indirecte ernstige bedreiging van de patiëntveiligheid. Voor het IA kan aangesloten worden bij de definitie van laakbaar gedrag in artikel 47 Wet Beroepen Individuele Gezondheidszorg (Wet BIG) dat kan leiden tot tuchtrechtelijke sancties. [...].”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant volgde de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Hij is in het jaar 2011 met coschappen begonnen. Hij volgde de coschappen voor de Master Geneeskunde cohort 2011-2012 tot en met 2016-2017, oude stijl. Bij brief van 13 april 2018 hebben de decaan en de examencommissie van de opleiding Geneeskunde verweerder geadviseerd om de inschrijving van appellant op grond van artikel 7.42a van de WHW te beëindigen (hierna: het advies).

2.2.1. Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder het advies opgevolgd en de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde beëindigd. Volgens verweerder volgt uit het advies dat sprake is van een opeenstapeling van ernstig wangedrag sinds 2012. Dat wangedrag bestaat onder meer uit meerdere gevallen van seksuele intimidatie, het zich valselijk uitgeven voor onder meer promovendus en het vervalsen van documenten, waaronder als bewijs aan de examencommissie overgelegde WhatsApp-gesprekken. Appellant is gedurende zijn opleiding meerdere keren geschorst. De concrete incidenten die aanleiding hebben gegeven voor de beslissing van 17 mei 2018 zijn volgens verweerder een geval van seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige in een ziekenhuis waar appellant coschappen liep en het vervalsen van aan de examencommissie overgelegd bewijs. Volgens verweerder maken deze misdrijvingen appellant ongeschikt voor het beroep van arts en zijn studieloopbaan sinds 2012 geeft geen uitzicht op een verandering van zijn gedrag, aldus verweerder.

2.2.2. Verweerder heeft bij de beslissing van 23 september 2019 het door appellant gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van 6 september 2019 van de Geschillenadviescommissie Iudicium Abeundi – een geschillenadviescommissie als bedoeld in artikel 7.63a van de WHW – ongegrond verklaard. Volgens verweerder is aannemelijk dat de gedragingen en uitlatingen die aan de definitieve beëindiging van de inschrijving ten grondslag liggen, hebben plaatsgevonden. Als gevolg van deze gedragingen en uitlatingen is het basisvertrouwen dat een patiënt in een beroepsbeoefenaar moet kunnen stellen op verontrustende wijze geschonden. Verweerder acht het verder aannemelijk dat tuchtrechtelijke sancties zouden zijn opgelegd, indien het medisch tuchtrecht op appellant van toepassing zou zijn. Bovendien ligt een structurele verandering van het gedrag van appellant volgens verweerder niet voor de hand, omdat hij tijdens zijn studieloopbaan al twee keer zonder succes is getracht een gedragsverandering te bereiken. Verder is de procedure die tot de beslissing van 17 mei 2018 heeft geleid zorgvuldig geweest. De examencommissie heeft appellant meerdere keren gehoord en hij is daarbij bovendien aangespoord tot het verkrijgen van hulp. Gezien de ernst van de gedragingen was er geen andere, minder vergaande, mogelijkheid dan de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde te beëindigen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met deze beslissing. Volgens appellant zijn de gedragingen uit 2011 en 2012 ten onrechte aan de besluitvorming ten grondslag gelegd. Deze gedragingen zien op het professionele gedrag van appellant, maar ze zien niet op expliciete gedragingen. Hij kampte destijds met persoonlijke omstandigheden en daarom zijn de coschappen destijds tijdelijk onderbroken. Wat betreft het voorval in 2013, dat ging over een incident met een verpleegkundige, voert appellant aan dat verweerder te eenvoudig voorbij is gegaan aan het feit dat geen situatie van gevaarstelling bestond en dat de kritiek van

appellant op de verpleegkundige wellicht terecht was. Aan het incident mag, aldus appellant, niet het gewicht worden toegekend, dat verweerder eraan toekent. Het verslag dat in januari 2015 is opgesteld over het functioneren van appellant in het Reinier de Graaf Gasthuis ziet op zijn inzet en mag niet aan de besluitvorming ten grondslag gelegd worden. Aan het onbevoegd opdracht geven tot toediening van medicatie tilt verweerder volgens appellant ook te zwaar. Bovendien gaat verweerder ten onrechte voorbij aan het door appellant overgelegde bewijs, waaruit volgt dat sprake was van een miscommunicatie. [Naam 2], die in 2015 over de geschiktheid van appellant heeft geadviseerd, achtte dit incident en het incident uit 2013 onvoldoende om de inschrijving van appellant te beëindigen. Dat appellant zich zou hebben voorgedaan als promovendus en arts klopt niet. Hij heeft alleen aan een ex-vriendin verteld dat hij bezig was met onderzoek. Dit heeft zich in de privésfeer afgespeeld en houdt geen verband met de beroepsuitoefening. Verder voert appellant aan dat de seksuele intimidatie van een leerling-verpleegkundige hem te zwaar wordt aangerekend. Verweerder heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat de leerling-verpleegkundige samen met een andere ex-vriendin de situatie heeft aangegrepen om hem in een kwaad daglicht te stellen. Van zijn berichten ging geen reële dreiging uit. Dat volgt ook uit de door hem overgelegde WhatsApp-correspondentie met de desbetreffende personen. Bovendien heeft het incident zich volledig afgespeeld in de privésfeer van betrokkenen, aldus appellant. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij weliswaar op zijn gedrag kan worden aangesproken, maar dat verweerder had moeten volstaan met een minder ingrijpende maatregel. Bovendien is van belang dat deze gedragingen niet zouden leiden tot een definitieve ontzetting van een arts uit zijn ambt, aldus appellant. Verder heeft verweerder geen aandacht besteed aan het rapport van [Naam 2] en had verweerder [Naam 2] opnieuw moeten raadplegen, aldus appellant.

De beoordeling door het college

2.4. Op grond van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW moet de geschillenadviescommissie nagaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. In het dossier bevinden zich geen stukken waaruit blijkt dat de geschillenadviescommissie dat is nagegaan. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover verklaard dat het dossier lijk is, appellant meerdere keren de gelegenheid heeft gehad om zijn gedrag te verbeteren en dat een minnelijke schikking, ook gelet op de voorgeschiedenis van de procedure, niet voor de hand of lag. Dat standpunt van verweerder laat echter onverlet dat de verplichting om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is, nu eenmaal in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW is opgenomen. Omdat niet aan die verplichting is voldaan, ziet het College aanleiding om het beroep van appellant gegrond te verklaren. De beslissing van 23 september 2019 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter reden om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Gegeven de overwegingen hieronder, zou het in acht nemen van de juiste procedure (inclusief een poging tot minnelijke schikking) niet tot een ander resultaat hebben geleid. Daarbij is het volgende van belang.

i. Toetsingskader

2.5. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 22 februari 2018 in zaak nr. 2017/133 (www.cbho.nl) volgt uit de toelichting op artikel 7.42a van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p. 25 e.v.), dat de daarin neergelegde bevoegdheid tot het beëindigen van de inschrijving van een student (het iudicium abeundi) zich richt op gevallen waarin personen door hun gedragingen een bedreiging vormen voor anderen, zoals medestudenten en docenten maar ook degenen die op een andere manier deel uitmaken van het onderwijs. Deze situatie zal zich, aldus de wetsgeschiedenis, met name voordoen bij de praktijkoefeningen (stages, practica of coschappen) die voorbereiden op de beroepsuitoefening. Van belang is dat het gaat om gedragingen en uitlatingen die in de context van het beroep of de praktijkoefening ontoelaatbaar zijn. Het onvoldoende functioneren op een bepaald gebied, bijvoorbeeld in de collegiale omgang of het professionele gedrag, is op zich niet voldoende voor een iudicium abeundi. Dit zal in het kader van het reguliere onderwijsprogramma aan de orde (moeten) komen en in dat verband kunnen worden beoordeeld. Als dit wordt getoetst in een bepaald studieonderdeel zal de student dat studieonderdeel niet met een voldoende afsluiten en – als sprake is van een verplicht onderdeel – om die reden de opleiding niet kunnen afronden. Evenmin kan het iudicium abeundi worden ingezet om studenten met onvoldoende studieresultaten of inzet uit te schrijven. Voor het verwijderen vanwege onvoldoende

studieresultaten – en onvoldoende inzet voor de opleiding zal zich eveneens uiten in onvoldoende studieresultaten – bestaat de mogelijkheid van een bindend afwijzend studieadvies, aldus de wetsgeschiedenis van artikel 7.42a van de WHW.

2.5.1. Het is aan verweerder om een beoordeling te geven over de ongeschiktheid van een student voor de opleiding in relatie tot de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de gevolgde opleiding opleidt. Bij deze beoordeling, waarbij hij zich zal moeten laten adviseren, heeft verweerder beoordelingsruimte. Hierbij zal verweerder bovendien een belangenafweging moeten maken. De vraag die in deze zaak moet worden beantwoord is of verweerder in het licht van de door hem aan de besluitvorming ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden en de daartegen door appelland aangevoerde beroepsgronden, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken.

2.5.2. Voor deze beoordeling heeft verweerder zich mede gebaseerd op het hiervoor in overweging 2.1.1 aangehaalde Protocol Iudicium Abeundi van de Nederlandse Federatie van Universitair Medische Centra (hierna: Protocol). In dat Protocol staat dat, voor de beoordeling of een student laakbaar gedrag heeft vertoond, kan worden aangesloten bij artikel 47 van de Wet BIG. Volgens het Protocol kunnen de tuchtmaatregelen lopen van een waarschuwing tot de ontzegging van de bevoegdheid om het beroep uit te oefenen en de doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. Dat laatste gebeurt bij zeer ernstig laakbaar handelen, aldus het Protocol. Dat voor de beoordeling van het gedrag van de student aangesloten kan worden bij laakbaar gedrag als bedoeld in artikel 47 van de Wet BIG, neemt echter niet weg dat artikel 7.42a van de WHW een eigen beoordeling vereist. De situatie waarin een beoordeling plaatsvindt over het gedrag van een student in het kader van de ongeschiktheid voor het beroep waarvoor hij wordt opgeleid, dient dan ook te worden onderscheiden van de situatie waarin een (tuchtrechtelijke) beoordeling plaatsvindt van het gedrag van een persoon die het desbetreffende beroep al uitoefent. Het College onderschrijft dan ook niet het betoog van appelland ter zitting van het College dat een iudicium abeundi alleen kan worden gegeven in het geval dat het gedrag van de student in tuchtrechtelijk opzicht zou leiden tot een ontzegging van de bevoegdheid het beroep uit te oefenen en doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. Dat neemt niet weg dat het gedrag van een student dusdanig laakbaar moet zijn, dat dit gedrag een definitieve beëindiging van de inschrijving voor de desbetreffende opleiding rechtvaardigt. Over de gedragingen van appelland die verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, oordeelt het College als volgt.

ii. De gedragingen van appelland

2.6. Mede uit het advies van de decaan en de examencommissie dat verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, volgt dat appelland een aantal keren met het coschap Inwendige Geneeskunde is begonnen, maar dat hij die coschappen heeft moeten onderbreken. In juli 2012 heeft de examencommissie beslist dat appelland moest stoppen met het coschap vanwege onvoldoendes voor de eindbeoordelingen, waarbij de samenwerking met de begeleider stroef liep. In dat kader heeft de examencommissie appelland een verbetertraject opgelegd bij de studieadviseur en de studentenpsycholoog. Daarna is in oktober 2013 het coschap Inwendige Geneeskunde in het Vlietlandziekenhuis geschorst vanwege een “melding incidenten medewerkers” door een verpleegkundige over seksuele intimidatie. Appelland had een vrouwelijke verpleegkundige bij de arm gepakt, apart genomen in een kamer en een opmerking gemaakt over haar decolleté. Vervolgens heeft appelland, na een beoordeling door een psychiater, de opleiding hervat. Het coschap Inwendige Geneeskunde, dit keer in het Reinier de Graaf Ziekenhuis, is in januari 2015 naar aanleiding van incidenten in 2014 opnieuw geschorst, mede vanwege het onbevoegd geven van een opdracht tot het toedienen van medicijnen. [Naam 2] heeft naar aanleiding van dit incident een rapport uitgebracht over de geschiktheid van appelland om de opleiding te voltooien. Hij stelde behandeling door een onafhankelijk psychiater als voorwaarde voor de herstart van de opleiding. Appelland heeft daarop drie gesprekken gevoerd met een psychiater. Na een verzoek daartoe, heeft de examencommissie vervolgens in 2016 ingestemd met het hervatten van de coschappen. Uit een e-mail van 16 december 2016 van de coassistenten-opleider van het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis in Tilburg volgt dat appelland als “samenwerker” een aantal keren voor problemen heeft gezorgd. Verder heeft de examencommissie appelland tijdens een gesprek in 2017 erop aangesproken dat hij zich op Facebook

voordoet als arts en dat hij ten onrechte het cijfer “7” op zijn eindbeoordeling heeft ingevuld. Uit een e-mail van een medewerker van het ziekenhuis in Tilburg volgt dat appelland tijdens een kennismakingsgesprek (ten onrechte) heeft verteld dat hij bezig was met een promotieonderzoek. Een andere medewerker van dat ziekenhuis heeft dit bevestigd. Verder heeft een leerling-verpleegkundige op 18 oktober 2017 aangifte gedaan tegen appelland wegens dwang en bedreiging door middel van WhatsApp-berichten. Na beëindiging van de relatie tussen appelland en deze leerling-verpleegkundige heeft appelland bedreigd om opwindende selfies van haar op te hangen in het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis, het ziekenhuis waar zij als leerling-verpleegkundige zou gaan werken. Uit het advies van de decaan en de examencommissie blijkt dat appelland zijn eerdere ex-vriendin, leerkracht in het speciaal onderwijs, op haar werkplek heeft bedreigd en dat hij pas vertrok na tussenkomst van de politie. Deze meldingen sluiten, aldus het advies, aan bij vergelijkbare meldingen uit het verleden, waaruit blijkt dat appelland op ongewenste en ongepaste wijze omgaat met jongere vrouwen of met vrouwen die een lagere maatschappelijke positie hebben. Voorbeelden zijn het incident uit 2013, maar ook het ongepast dan wel intimiderend terechtwijzen van verpleegkundigen tijdens het coschap in het Reinier de Graaf Ziekenhuis. Verder geeft het advies voorbeelden van leugenachtig gedrag van appelland, zoals het gebruik van titels en functieaanduidingen die niet corresponderen met de functie van coassistent. Daarnaast heeft appelland het rapport van [Naam 2] veranderd, om aan zijn ex-vriendin aan te tonen dat hij psychisch in orde was. Ook heeft hij bewerkt bewijsmateriaal aan de examencommissie overgelegd over het incident met de leerling-verpleegkundige. Deze feiten en omstandigheden heeft verweerder uitgebreid gedocumenteerd. Onder de gedingstukken bevinden zich e-mails en gespreksverslagen van medewerkers en opleiders van de verschillende ziekenhuizen, beoordelingsformulieren, rapportages van psychiaters en een rapport van bureau Hoffmann Bedrijfsrecherche over het manipuleren van bewijsmateriaal, te weten het verwijderen van onderdelen uit WhatsApp-gesprekken. Daarnaast heeft verweerder elf verslagen van gesprekken tussen de examencommissie en appelland over de incidenten en over de voortzetting van de opleiding aan de besluitvorming ten grondslag gelegd.

2.6.1. Het College ziet, anders dan appelland betoogt, geen aanleiding voor het oordeel dat deze gedragingen en uitlatingen van appelland niet hebben plaatsgevonden. Over de incidenten die zich hebben voorgedaan in 2014 in het Reinier de Graaf Ziekenhuis, bevindt zich in het dossier een gespreksverslag van [Naam 1]. Daarin is een beschrijving opgenomen van het incident, waarbij appelland onbevoegd opdracht heeft gegeven om medicijnen toe te dienen. Uit dat verslag volgt ook dat appelland op eigen initiatief en tot ongenoegen van de patiënte met collega-coassistenten naar haar is teruggegaan, omdat zij een interessante patiënte was. Appelland heeft in bezwaar een brief overgelegd, waarin staat dat het voorval over de onbevoegde opdracht tot het toedienen van medicatie onjuist is beschreven. Die brief is onvoldoende om niet van het – zowel door [Naam 1] als appelland ondertekende – gespreksverslag uit te gaan. De door appelland overgelegde brief is getypt, ongedateerd, niet voorzien van een “natte” handtekening en zou afkomstig zijn van “Coassistenten interne geneeskunde”. Anders dan appelland betoogt, mocht verweerder de in het gespreksverslag omschreven voorvallen betrekken bij zijn beoordeling. Niet valt in te zien dat deze voorvallen niet zien op de inzet van appelland tijdens het coschap. Verweerder heeft bovendien bij zijn beoordeling mogen betrekken dat appelland zich onder meer heeft voorgedaan als promovendus. Dat appelland alleen aan zijn ex-vriendin heeft verteld dat hij promovendus is dan wel alleen via social media een bepaalde hashtag heeft gebruikt, heeft verweerder, gelet op de e-mails van verschillende medewerkers van het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis die in het dossier zitten, terecht niet aannemelijk geacht.

2.6.2. Verweerder heeft deze hiervoor onder 2.6 en 2.6.1 omschreven gedragingen, mede bezien in het licht van artikel 47 van de Wet BIG, als laakbaar kunnen aanmerken. Over het antwoord op de vraag of verweerder, gelet op deze gedragingen, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken, overweegt het College als volgt.

Het gebruik van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid

2.7. Het samenstel van gedragingen dat verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft verweerder naar het oordeel van het College in redelijkheid tot de conclusie kunnen brengen dat appelland door zijn gedragingen of uitlatingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt. Het standpunt van appelland dat verweerder hem de gedragingen te zwaar aanrekent, in het bijzonder de voorvallen van seksuele intimidatie en het onbevoegd geven van een opdracht tot het toedienen van medicatie, deelt het College niet. Verweerder heeft in dit kader geen doorslaggevende betekenis hoeven toekennen aan de rapportage van [Naam 2]. Die rapportage dateert van een aantal jaren terug en daarbij zijn de meer recente incidenten niet betrokken. Bovendien heeft verweerder, na het advies van de decaan en de examencommissie, geen aanleiding hoeven zien om [Naam 2] opnieuw te raadplegen. De hiervoor genoemde voorvallen, mede gezien in het licht van de overige gedragingen en uitlatingen van appelland, heeft verweerder dusdanig laakbaar kunnen achten dat deze in redelijkheid de definitieve beëindiging van de inschrijving voor de opleiding rechtvaardigen. Zoals uit overweging 2.5.2 volgt, is hierbij niet doorslaggevend dat de gedragingen van appelland in tuchtrechtelijk opzicht zouden leiden tot een ontzegging van de bevoegdheid het beroep uit te oefenen en de doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. De ter zitting van het College aangehaalde tuchtrechtelijke uitspraken, die volgens appelland gaan over ernstigere gedragingen en niet hebben geleid tot de zwaarste tuchtrechtelijke sanctie, leiden daarom niet tot het beoogde doel.

2.7.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het belang van appelland bovendien zorgvuldig gewogen en dat belang niet doorslaggevend hoeven achten. De examencommissie heeft in totaal elf gesprekken met appelland gevoerd en hem meerdere keren in de gelegenheid gesteld om de coschappen, na een schorsing, te hervatten. Daarbij is bovendien van belang dat aan appelland een verbeteringstraject is opgelegd bij de studieadviseur en de studentenpsycholoog. Daarnaast hebben onafhankelijke beoordelingen plaatsgevonden en heeft de examencommissie appelland in de gelegenheid gesteld zich onder begeleiding van een psychiater te stellen. Het College deelt het standpunt van appelland dat verweerder hem, gelet op het samenstel gedragingen, een minder vergaande maatregel had moeten opleggen, niet.

Slotsom

2.8. Zoals hiervoor onder 2.4 is overwogen, is het beroep van appelland gegrond, omdat niet is voldaan aan het vereiste dat gezien moet worden of een minnelijke schikking mogelijk is. De beslissing van 23 september 2019 dient te worden vernietigd. Omdat verweerder niettemin in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken, dienen de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te blijven. Dat betekent dat de inschrijving van appelland voor de opleiding Geneeskunde is beëindigd.

2.8.1 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een bezwaarschrift, het verschijnen op de hoorzitting, het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 4 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appelland betaalde griffierecht ter hoogte van € 47,- te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 23 september 2019, kenmerk CvB/BVM/278556;
- III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;

- IV. veroordeelt het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.100,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- V. gelast dat het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.